

LUCRARE COMPARATIVĂ

M.Eminescu este poetul reprezentativ al literaturii române , “ poetul nepereche” creator al unei opere care străbate timpul cu o forță nealterată , trăind într-o perpetuă actualitate .

Poeemele “Povestea teiului” și “Făt-Frumos din tei” datează din perioada în care Eminescu caută modul în care să realizeze un poem de specific național . Poeemele sunt identice ca temă și ca motiv însă ele se fac diferite prin felul de expunere a autorului , deasemenea prin încheerea lor care evidențiază imagini simbolice diferite cum ar fi “ cornul” a cărui imagine apare mai des și cu o însemnătate mai mare în” Povestea teiului” iar imaginea “ calului alb” ce simbolizează timpul, trupul angelic , destinul cast, apare cu o simbolică mai mare în” Făt-Frumos din tei” .

Primele cinci strofe din poeme sugerează un dialog între Blanca și tatăl ei , axat pe două concepte fundamentale despre lume și viață ; tatăl îi hotărăște așezarea într-un schit , spre a duce o viață astetică , pentru ca să răscumpere păcatul părintesc , însă Blanca se opune , ea respinge hotărârea tatălui pentru că ea nu poate să conceapă lumea ca univers al sacrificiului ; lumea ei reese din sufletu-i tânăr , vesel , doritor de dragoste , de joc în “Făt-Frumos din tei” și de danț , muzică , pădure în “Povestea Teiului “ , însă hotărârea tatălui este fermă ceea ce și determină o reacție romantică , un refugiu în codru , o evaziune față de realitate , care se prefigurează în strofa a șaptea ; tot aici ne apare pentru prima dată calul alb(afit în Făt-frumos , cit și-nPovestea teiului.) care-i devine bun tovarăș ..

În centrul peisajului eminescian se află codrul , izvorul și teiul , un peisaj mitic în a cărui adâncime simbolică se concentrează natura , iubirea , timpul , sub incideanța vrajei magice . Ea refuză viața monahală hărăzită de tatăl ei și fuge în codrul ,la izvorul vrăjii , lângă teiul vechi și sfânt .Vraja este un element definitoriu al poeziei sacre , magico – mitice , deoarece e chiar cîntecul naturii care adoarme și metamorfizează. Evaziunea ei în codru pare o împlinire a unui destin , dar și rezultatul unei opțiuni . Codrul devine un lăcaș de refugiu pentru sufletele rătăcite , un loc plin de vrajă , o regăsire a imaginărilor ; în următoarele versuri autorul interferează sentimentul iubirii cu sunetele și peisajele naturii . Evadarea în codru se produce în timpul înserării “Cînd a serii raze roșii / Asfințind din ceruri scapă...” în “Făt-Frumos din tei” și în “Povestea teiului”: “Sara vine din ariniști./ Cerul stelele își arată ...” .Într-un asemenea context Eminescu descoperă spiritul teiului sacru care se confundă cu murmurul izvorului ce curge de sub el în mijlocul codrului . Pe lângă acest peisaj miraculos al codrului autorul în” Povestea teiului “ mai adaugă și simbolul lunii ce în “Făt -Frumos “ apare abia la sfârșitul operei , cînd se realizează iubirea . Luna ,astrul selenar în asociere cu toate celelalte elemente al cadrului natural , are un rol privilegiat , ea contribuie la realizarea atmosferei de extaz și insomnie . Luna tuteleaza întreaga fire și mai ales pe îndrăgostiții : ea varsă liniște și somn , dă o stălicire halucinantă izvorului , umplîndul de vrajă . În opera eminesciană luna mai apare sub simbolică unui străjer , astru ocrotitor al îndrăgostiților , sursă de lumină în întunericul gros al nopții . În” Povestea Teiului” ea își păstrează semnificațiile , răsărind înainte de apariției lui Făt- Frumos . Făt-Frumos este tînărul ce răsare din tei în fața fetei rătăcite , în mijloc de pădure , lângă izvor . Portretul fixează o imagine voievodală , purtînd drept coroană flori de tei . Exteriorul tînărului ne este relatat mai bine în “Făt-Frumos din tei”, unde imaginea lui ne apare mai mult sugerînd zburătorul ,sub forma unui personaj malefic “ cu ochi mari , plini de vis , cu părul negru și la sold un corn de argint” în sofit de un cal negru ce sugerează un destin de păcat , ca o consecință de naștere din păcat :el o ispitește cu cîntecul lui de dor sau de jale , aducînd-o într-o altă lume “..Dar ei trec , se pierd în codrii ...” . Idila împletește sentimentul de iubire cu sentimentul naturii... “/... numai murmurul cel dulce /Din izvorul fermecat /Asurzește melancolic /A lor suflet îmbătat .

Sfârșitul acestor opere se conturează diferit : în “Făt Frumos din tei” autorul pune acentul pe imaginea calului ce în mod simbolic o părăsește pe eroină , ce ne sugerează despărțire ei de destinul alb al feciaerei , “ Dar frumoasa lui stăpînă /A rămas pierdută-n lume “ , adică și-a pierdut și sufletul .”Povestea teiului “ sfârșește cu note filosofice , aici se conturează simbolistica cornului care ne cîntă trista amintire a visului frumos ce se îndepărtează de acel cadru acrotitor al naturii și tot aici ne apare luna ce vegeaza blând asupra cuplului amoros .

Așa privind , putem înțelege cum se scrie o poveste de dragoste de un farmec dureros și cum ea transcede sacrul transformîndu-se în real , în istorie , cum visul se încheșează , pe măsură ce trece timpul , și puterea cornului dătător de viață se pierde tot mai mult “ Se tot duc se duc mereu ,/Trec în umbră ,pier în vale